Dan Alexandru Rădulescu

ȚINUTUL LACURILOR

Legenda Noului Regat

Doar laşii se supun sorţii. Eroii sunt condamnaţi să i se împotrivească şi să învingă.

Ţinutul Lacurilor

Legenda Noului Regat

(fragment)

de Dan Alexandru Rădulescu

Motto:
Cei care-au avut ochi sa vada
la Ekapteea au vazut un cal orb
Cu crupa arsa si coada arsa
si coama – alergand
printre ruinele orasului
Si nici macar moartea,
nu indraznea sa-l incalece

(Jon ur Vor – Un cal orb – adaptare)

- Cartea I -

Scutul lui Aestelan

cd

Noul Regat pare uneori cel mai frumos loc din aceasta lume. Pare un dar din partea zeilor pentru muritori. Se intinde pe coasta de miaza noapte a Marii de Jos, printre coline si dealuri joase, printre campii nesfarsite si este strajuit de Muntii El'Ahmerr. In granitele sale, natura parca a incercat sa-si dovedeasca maestria, impletind marea cu muntii si campiile cu dealurile line. Peisaje care pot taia respiratia oricarui muritor se intalnesc la tot pasul iar padurile care acopera o mare parte a Noului Regat, sunt falnice si de neclintit precum oamenii care le bat cararile.

Dincolo de munti, Noul Regat se invecineaza cu Marele Regat Elf casa unui popor devenit de legenda in ochii oamenilor de astazi. Dar un popor care in trecut s-a luptat cu oamenii pentru pamanturile Noului Regat si si-a lasat in urma nenumarate comori. Iar intre elfi si oamenii Noului Regat se intinde mandru Tinutul Jiharr, casa neinduplecatilor razboinici filozofi Al'Jiharr.

Noul Regat, cu toate bogatiile sale este impartit in unsprezece provincii, fiecare dintre acestea aflandu-se sub controlul unei Familii nobiliare. Aceste Familii compuse din oamenii loiali fiecarei provincii au ca lider absolut un Lord care este desemnat intotdeauna de inaintasul sau.

In trecutul glorios al Noului Regat, au existat numai sase Familii nobiliare care controlau toate provinciile, dar nemultumiti de Lorzii lor, oamenii din cinci provincii s-au ridicat impotriva conducatorilor lor si i-au alungat, noi lideri ridicandu-se din randurile oamenilor de rand. Aceste Familii care au aparut in urma rascoalelor au ramas cunoscute sub numele de noile Familii. Iar lupta dintre noile si vechile Familii a devenit un razboi mut care nu s-a incheiat niciodata.

Centru universului pentru acest Regat, fosta colonie a Regatelor Marii de Jos, este un oras ridicat de marii regi Elfi in urma cu mai mult de un mileniu.

Cea mai mare metropola cunoscuta omului, cea mai mare cucerire a sa din toate timpurile - Atakam'a. Acesta, asezat pe ceea ce au fost odata niste munti impunatori, domina tot tinutul care-l inconjuara. Vazut din departare, de pe drumurile care duc spre el, Atakam'a pare a veni dintr-un vis, pierdut cu turnurile sale undeva la hotarul dintre pamant si nori.

Dar frumusetea si maretia acestui oras este intotdeauna intunecata de zidurile sale inrosite de sangele celor care au luptat pentru el. Legenda spune ca moartea celor care au luptat pentru Atakam'a va ramane intotdeauna intiparita pe zidurile sale aurii. Acestea sunt si acum murdarite de sangele luptatorilor din ambele tabere. Nenumarati conducatori ai orasului au incercat sa spele aceasta marturile de pe zidurile Atakamei dar ea s-a incapatanat sa ramana acolo, amintind generatiilor de sacrificiile luptatorilor pierduti acum in negura timpului.

In interiorul zidurilor sale, Atakam'a este o bijuterie, asemeni celor din coroanele regilor. Cladirile sale, inalte, seamana uneori cu o sfidare la adresa cerului. In centru orasului se ridica un castel care a uimit intotdeauna pe muritorul de rand. Cele 5 turnuri ale sale, uneori par a ajunge pana la nori. Acesta este locul unde locuiau regii elfi, inainte ca orasul sa fie cucerit de oameni. Acum castelul este locuinta Regentului care conduce treburile Noului Regat. Tot aici este pastrata si cea mai mare comoara a acestei parti a lumii oamenilor.

In centrul castelului, intr-o incapere care aduce a catedrala, pe un piedestal inalt de piatra se odihneste, de cand Atakam'a a devenit al oamenilor, un scut. Este Scutul lui Aestelan. Cel

mai mare rege pe care l-au avut vreodata elfii, cel care a construit Regatul Elf, dandu-i cea mai puternica stralucire din toate timpurile. Despre Scut legenda spune ca apara orasul sau armata care-l poarta, precum o forta trimisa de zei. Totodata, Scutul face orasul Atkam'a de necucerit fiind cea mai puternica protectie impotriva invadatorilor.

Astfel, protejat de Scut si de cei mai destoinici soldati, Atakam'a a fost din vremuri de mult uitate, cel mai sigur adapost al oamenilor. Locul unde pribegii si-au gasit un camin si unde cuceritorii s-au oprit, fiind infranti. Este locul nefericit, unde a avut loc cea mai mare inclestare dintre oameni si elfi, din toate timpurile. Este locul magic de unde s-au ridicat eroi.

Dar uneori Atakam'a este doar locul unde se ascund lasii si coruptii. Locul unde dezonoarea si frica sunt la ele acasa, unde uneltirile duc la pierderea unor nobili si ridicarea altora. Si astfel gasim Atakam'a in aceste timpuri tulburi…

cd

Din departare, ceturile diminetii, faceau intregul tinut sa para a fii prins de mrejele unui vis. Undeva, in inaltimi se mai facea auzita cate o pasare de prada iar vietuitoarele campului dispareau speriate. In mijlocul campiilor, un drum pietruit serpuia indreptandu-se spre orasul din zare. Din acesta se vedeau cu greu doar niste ziduri inrosite si cinci turnuri majestuase, ridicandu-se cu mult deasupra cetii.

Parca pentru a rupe aceasta vraja a naturii, deodata s-au facut auzite copitele unor cai, pe drumul spre oras. La inceput si-au facut aparitia doar cativa calareti razleti si dupa aceea un sir lung de razboinici, imbracati in haine tabacite si pline de praf, tinadu-si armele, scuturile si steagurile cu

mandrie, in ciuda oboselii. In mijlocul coloanei se afla un calaret imbracat in straie bogate sub care se puteau ghici formele unei armuri. Acesta, invaluit de o mantie inchisa la culoare, era pe un cal negru, cu mult mai impunator decat ai celorlalti. In jurul lui o garda formata din 6 luptatori, il incadra cu sabiile pe cale de a fi scoase din teaca.

Coloana se deplasa foarte repede, lasand in urma ei o dara lunga de praf. Dupa putina vreme, primii calareti au ajuns in fata primilor porti ale orasului. Odata cu un schimb scurt de replici, podurile s-au lasat si portile s-au deschis, lasand integul cortegiu sa patrunda in oras. In urma sa, cu un zgomot infundat, portile imense s-au inchis, izoland din nou orasul de lumea linistita de afara.

Inaintand cu grija printre cladirile impunatoare ale orasului, calaretii si-au continuat goana, pana cand au patruns pe un platou imens aflat in inima orasului, unde se afla deja o persoana, insotita de o escorta mare de lancieri, care-i astepta cu nerabdare pe calareti. Acestia au inceput sa se imprastie pe platou, lasandu-i pe cei 6 luptatori si pe stapanul lor sa inainteze pana la cel ce-i astepta.

- Lord Tamore! Este o mare onoare pentru noi, vizita dumneavoastra, a rostit cu o plecaciune adanca barbatul care-i asteptase pe calareti.

- Onoarea este a mea, maestre armurier Bel’Khar, a raspuns Lordul in timp ce descaleca, ajutat de un barbat tanar din escorta sa. Am sperat sa nu fiu ultimul care ajunge si de aceea am ajuns la o ora asa de nepotrivita.

- Nu va faceti griji, Lord. Regentul va asteapta impreuna cu cei sapte Lorzi care au ajuns deja. Lorzii Setdor si Arnes vor ajunge in cursul diminetii de maine si Consiliul va incepe peste cel mult patru zile.

Lordul Tamore a incuviintat si a renuntat la cu o vadita usurare la protocol, cand a vazut ca

lancierii Regentului s-au indepartat incet la un semn ferm al lui Bel'Khar:

- Iti multumesc pentru stiri batrane prieten. Oamenii mei se descurca singuri pana la hanurile mele. Sa ai grija sa primeasca mancare calda si ingrijitori pentru cai. Voi, duceti-va cu ei si aranjati camerele, a continuat Tamore, uitandu-se la garda sa. Vii cu mine, a mai adaugat el uitandu-se spre cel mai tanar barbat dintre cei sase.

- Am inteles, Lord, au raspuns intr-un glas calaretii din jurul sau tragand de haturile cailor.

Dupa cateva momente pe imensul platou nu mai erau decat Tamore cu omul sau iar in fata lor, lancierii si maestrul Bel'Khar. Acesta din urma, cu un gest scrut i-a concediat pe lancierii care deja se indepartasera, acestia pornind in ordine spre portile inalte ale castelului ce se ridica la capatul platoului. In urma acestora au pornit, mergand mai incet si cei trei barbati. Tamore impreuna cu Bel'Khar mergeau putin in fata, un urma lor aflandu-se tanarul razboinic al Lordului:

- Spune-mi Khar… Cum merg pregatirile pentru Consiliu?, a intrebat pe un ton cat se poate de neutru, Lordul provinciei Te'Arey.

- Este… este o problema foarte dificila Tamore, dar totul este pe calea cea buna, i-a raspuns Bel'Khar cu subinteles, aruncadu-si privirea spre tanarul din spatele lor.

- Nu-ti fa griji. Ti-l prezint pe al'weh-ul meu – Ayress.

Tanarul a inaintat, apropiindu-se de Bel'Khar care l-a privit indelung, incercand sa-l cantareasca din priviri. Ayress era un barbat in toata firea, cele douazeci si doua de primaveri ale sale, oglindindu-se pe chipul sau si in focul care parea sa arda in ochii sai, foc care parca i-a prins privirea lui Bel'Khar, acesta putand cu greu sa-si dezlipeasca ochii de aceia ai lui Ayress. Putin mai inalt decat Lordul sau, al'weh-ul era bine facut, dar un pic prea putin masiv pentru un luptator de elita.

Mainile sale pareau delicate pentru o sabie dar Bel'Khar era convins ca totul era doar o impresie de suprafata.

Maestrul armurier a zambit in sinea sa, studiind hainele si armele tanarului. Acesta arata exact precum un mercenar, cu hainele din piele maronie, tabacite si uzate. Parul sau nu era aranjat precum al tinerilor nobili, ci tuns scurt si lasat liber in voia vantului. Armele sale – o sabie care-i atarna la sold, un cutit ascuns in cizma, un altul pus la brau in niste prasele bogat ornamentate si scutul prins de spate – erau lipsite de stralucire sau de bogatii, dar se vedea ca erau foarte bine intretinute si folosite poate prea des.

Parand sa nu bage in seamna privirile iscoditoare ale maestrului armurier, tanarul i-a intins mana si i-a strans-o cu putere acestuia:

- Este o onoare sa va cunosc, maestre armurier Bel'Khar.

- Si eu ma bucur sa te cunosc in sfarsit, tinere al'weh. Chiar eram curios cand se va decide Lordul tau sa-si ia un al'weh. Sa fii mandru de Lordul tau, tinere.

- Sunt, maestre, i-a raspuns scurt Ayress si s-a retras usor in urma celor doi barbati, lansandu-i sa-si continue discutia:

- Sa revenim la problemele de care-ti spuneam Tamore… Cred ca esti la curent cu povestea oficiala, nu?

- Sa zicem ca m-ar interesa si versiunea care a ajuns in Atakam'a.

- Prea bine. Iata ce stie Dakk'Ery - In urma cu mai putin de doi ani, Lordul Norr'Ay a trimis mai multi oameni in Tinutul Lacurilor. Cei mai buni cercetasi pe care-i avea. Acestia s-au intors cu vesti destul de ingrijoratoare. Nordicii planuiesc un atac asupra Noului Regat. Marken, e hotarat ca in timpul vietii lui, Atakam'a sa fie sub stapanire nordica. Nu am inteles exact, deoarece am citit doar niste scroluri incomplete, dar Marken i-a

chemat pe toti samanii la el si deja credintele lor incep sa se manifeste altfel, de parca cineva s-ar juca cu textele lor sacre. Razboinicii batrani nu sunt inca pregatiti dar tinerilor ce vin din urma nu le mai este frica de ape si de zeii marii. Se aventureaza in apropierea coastelor si deja au inceput sa-si construiasca vase de transport. Nu o sa mai treaca mult pana cand o sa aiba o flota de nave indeajuns de mare ca sa ne poata ameninta cu adevarat cu o invazie.

- Iar noi nu suntem pregatiti si suntem si mai dezbinati ca niciodata, a mormait incet Lordul Tamore. Nici unul dintre Lorzi nu este indeajuns de puternic sa ia Tronul si sa conduca o lupta impotriva nordicilor… Am fii cuceriti mult mai usor decat Regatele Lacurilor… Este clar ca a sosit momentul ca noile familii sa-si ia destinul in maini.

- Este vreun al'weh indeajuns de pregatit?, a intrebat incet Bel'Khar, evitand sa fie auzit de tanarul care se afla in spatele lor.

- Da. Cred ca este pregatit, a raspuns Tamore aruncandu-si privirea spre al'weh-ul sau.

- Atunci, zeii sa ne ajute… Si sa-i ajute in lupta Alesului.

- Zeii sa ne ajute, batrane prieten… Dar noi trebuie sa fim cei care luptam… Zeii doar stau si ne privesc…

Cei doi s-au privit reciproc si au patruns in marele palat al orasului Atakam'a. In urma lor, tanarul al'weh al Lordului Tamore, cu gandurile coplesite de maretia din jurul sau a pasit pentru prima oara in cel mai impunator Castel cunoscut vreodata oamenilor.

In urma celor trei, portile zidurilor exterioare s-au inchis cu un zgomot asurzitor, iar garzile si-au reluat posturile obisnuite. Au urmat, portile curtii interioare a Castelului si intr-un final, o usa mare dintr-un lemn la fel de tare precum lamele sabiilor, impinsa de sase oameni din garda Regentului,

Lordul provinciei si orasului Atakam’a, conducatorul Noului Regat.

cd

Razele soarelui patrundeau cu generozitate in camera, cand o bataie scurta s-a facut auzita la usa. Imediat, fara a astepta un raspuns, Lordul Tamore, care batuse, a intrat inauntru inchizand cu atentie usa.

Parca trezit dintr-un cosmar, Ayress care se afla in patul din camera a sarit ca ars, la zgomotul usii inchise de Tamore. Chipul sau era ravasit, iar sudoarea ii acoperea pielea, de parca ar fi fost in bratele celor mai fierbinti raze ale soarelui. Tamore s-a apropiat de pat, ingrijorarea aparand pe chipul sau:

- Ce s-a intamplat?

Ayress si-a sters transpiratia de pe chip si si-a ridicat privirea spre Lordul sau:

- Nimic, Lordul meu… Doar un cosmar… doar un cosmar, a repetat Ayress de parca ar fi incercat sa se convinga singur de adevarul vorbelor sale.

Ayress a incercat sa-si scoata din minte imaginile de cosmar pe care le vazuse, stiind ca Tamore nu avea sa insiste. Dar ii era aproape imposibil sa uite, groaza care-i cuprinsese sufletul, zarind in visul sau, Atakam’a in flacari, inconjurata de armatele vechilor familii, iar in in fata acestora asteptau parca un semn, mii si mii de luptatori ai noilor familii. Tabloul era parca zugravit dintr-un moment rupt din timp, inaintea unui macel. Iar in spatele armatelor noilor familii, parca ascunsi de ceata si protejati de o viziune neclara, se aflau niste luptatori intunecati, incojurati si ei de mii de siluete lipsite de chip.

Undeva in mijlocul acestui infern, gata sa se dezlantuie Ayress se zarise pe sine, alaturi de o

tanara care-i mai aparuse in vise de nenumarate ori. Fata il tinea de mana si era fericita, parca nestiind nimic de armatele care erau gata sa se arunce in lupta. Chipul ei, de o frumusete ireala, era luminos si lipsit parca de orice griji. Ochii ei il faceau pe Ayress sa uite de flacarile care cuprindeau Atakam'a, de armatele gata sa se dezlantuie, de orice grija din lumea reala. Dar Ayress nu privea spre ea ci, impotriva vointei sale, isi scotea sabia din teaca - o sabie care parca ardea in mana sa – si o ridica in aer, asteptand ca armatele noilor familii sa atace.

In momentul in care se astepta ca iadul sa se dezlantuie, Ayress se trezise, iar acum il privea in ochi pe Tamore. Lordul a inteles ca nu fusese un simplu cosmar, dar i-a facut semn lui Ayress sa se imbrace:

- Cand vei fii gata sa-mi povestesti, ce-ti dezvaluie zeii in visele tale, eu voi fi aici sa te ascult, dar pana atunci, pregateste-te.

Ayress i-a urmat sfatul si s-a apucat sa se imbrace, incercand sa dea uitarii cele vazute in vis. Intre timp, Lordul s-a ridicat si s-a apropiat de fereastra si privind la peisajul de vis ce se intindea dincolo de ea a inceput sa vorbeasca, visator:

- Niciodata nu am fost in Marele Turn. Doar Regentul si oamenii lui apropiati urca vreodata acolo… Este cea mai inalta constructie din toata lumea oamenilor… Imi inchipui cat de minunat se vede Regatul de acolo. Cat de frumoasa pare lumea… Poate de asta Dakk'Ery pare unori atat de desprins de realitate…

Intre timp, tanarul, imbracat si purtand cu mandrie o haina cu simbolul provinciei Te'Arey, provincia Lordului Tamore, s-a apropiat si el de fereastra:

- Cand va avea loc Consiliul?

- Arnes si Setdor au ajuns si ei astazi. Probabil ca maine o sa aiba loc primele discutii intre capitanii garzilor nobiliare si de abia

poimaine o sa inceapa Consiliul. Oricum vom vedea ce facem, dupa ce ne intalnim in seara asta cu totii… Jos te asteapta Luxxor. O sa te duca sa-i cunosti pe doi dintre oamenii in mainile carora vei fi nevoit sa-ti incredintezi viata. In ceea ce ai de facut ai nevoie de oameni de incredere alaturi de tine… O sa ai si o mica surpriza, a mai adaugat Tamore ganditor si a continuat privindu-l pe Ayress in ochi:

- Dakk'Ery are oameni pe urmele noastre. Iti vor urmari fiecare miscare prin oras. Luxxor a aranjat deja niste capcane pentru spionii regentului. Dar sa ai grija la fiecare miscare.

Al'weh-ul sau a incuviintat scurt. Apoi si si-a prins sabia la brau si a mai aruncat o privire in camera, urmandu-l pe Tamore care deja cobora pe scarile inguste ale turnului. Odata ajuns la finalul acestor scari, Tamore a plecat spre inima palatului salutandu-l din mers pe al'weh-ul sau.

Dupa alte cateva coridoare si scari ale palatului, coborate in graba, al'weh-ul lui Tamore a ajuns in curtea interioara a palatului, unde, tinand de capastru doi cai se afla unul dintre cei mai de incredere oameni ai Lordului – Sir Luxxor.

Acesta era un barbat tanar, cu putin mai in varsta decat Ayress. Imbracat in uniforma luptatorilor provinciei Te'Arey, cu o sabie scurta si cu taisul lat, atarnata la brau, Luxxor nu-si arata ragnul nobiliar prin nici un insemn special, cum se obisnuia. Era un tip scund si bine facut, unul dintre cei mai buni cercetasi din intregul Regat si totodata unul dintre putinii oameni care stiau la fel de bine drumurile regatului ca pe acelea din afara sa, mai ales din tinuturile Jiharr si tinuturile elfilor:

- Nu avem timp de pierdut, a spus el cu o urma de graba in glas cand l-a vazut pe al'weh. Mai multi oameni de-ai nostrii ne asteapta in oras si vor incerca sa-i deruteze pe oamenii lui Dakk'Ery. Sa nu ma pierzi nici o clipa din ochi.

Ayress a incuviintat scurt, zambind la vorbele prietenului sau:

- Sa mergem.

Amandoi s-au aruncat pe spatele cailor si au pornit la pas spre portile micii curti interioare. Odata trecuti de poarta, cei doi si-au zorit caii si s-au facut pierduti pe strazile intortocheate ale orasului.

La prima intersectie mare a strazilor orasului, Luxxor s-a lovit intentionat de un alt calaret imbracat la fel ca el, care a pornit, insotit de un alt barbat care-i semna lui Ayress, pe o alta strada. Scenariul s-a repetat de mai multe ori, Ayress fiind de cateva ori, gata sa-l urmeze pe Luxxor-ul fals.

Dupa alte cateva strazi intortocheate, Luxxor l-a tras pe Ayress intr-un intrand intunecos, unde intr-o gramada de gunoi, se afla un sac mare, cu haine. Cei doi le-au imbracat, lepadand insemnele provinciei Te'Arey, care-i scoteau in evidenta in multime. Pe cai, cei doi au aruncat paturi si tot felul de desagi, iar cand au iesit din nou pe strada, cei doi aratau exact precum doi negustori, veniti prin marele oras cu treburi.

Goana celor doi a continuat, praful starnit de copitele cailor aducandu-le celor doi o multime de blesteme din partea celor care mergeau pe stradute si se trezeau invaluiti intr-un nor de praf. Negustorii tipau, de frica sa nu-si vada marfa rasturnata dar soldatii ce se aflau peste tot nu dadeau nici o atentie celor doi negustori. Uneori strazile erau foarte aglomerate in ciuda faptului ca nici o strada din oras nu era foarte stramta iar cei doi calareti se vedeau fortati sa opreasca caii si sa continue drumul la pas.

Intr-un sfarsit, Luxxor s-a oprit in fata unei cladiri mici, darapanate, departe de centrul stralucitor si aratos al orasului Atakam'a. Aceasta se afla in zona unde oamenii existensesera orasul si peste tot se zareau dovezi ale neglijentei cu care fusesera ridicate casele si construite strazile.

Balamalele usii de lemn a cladirii au scartait ingrozitor cand Luxxor a intrat. Al'weh-ul l-a urmat imediat.

Inauntru era un han, cunoscut lui Ayress, locul fiind una dintre casele sigure ale noilor familii. Un barbat solid se afla in spatele unei tejghele si isi facea de treaba stergand cani mari de lut ars si umplandu-le din cand in cand cu un vin negru. Pe la mese erau foarte putini oameni. Intr-un colt se aflau trei razboinici cu insemnele provinciei Yoken. Luxxor s-a salutat scurt cu cei trei, semn ca-i cunostea si ca se astepta ca ei sa se afle acolo si i-a privit cu atentie pe toti ceilalti, recunoscandu-i pe toti ca fiind oamenii Lordului Tamore. Ayress le-a vazut si el chipurile murdare si hainele rupte si in sinea sa a zambit, la gandul ca cei care pareau cersetori erau de fapt luptatori de elita al provinciei Te'Arey.

In celalalt capat al incaperii, ascunsa de un intuneric ocrotitor era o masa mai mare la care stateau doua persoane,.

- Ei sunt, a spus incet Luxxor.

Luxxor s-a apropiat de cei doi si s-a asezat uitandu-se cu atentie la chipurile lor. Cei doi au dat usor din cap, salutand. Al'weh-ul s-a asezat si el si i-a salutat si el pe cei doi straini.

Primul era un tanar, cam de acceiasi varsta cu a al'weh-ului lui Tamore. Era imbracat intr-o tunica de piele maro si arata asemeni unui munte. Masiv in umeri infatisarea lui era exact aceea a unui luptator, dar unul de dimensiuni impresionante. Dupa trasaturile sale se ghicea o determinare iesita din comun. Totusi, in contrast cu intreaga sa infatisare si dimensiunile sale impresionante, ochii necunoscutului erau blajini si adanci, parca ghicindu-se in spatele lor o inteligenta neobisnuita pentru un luptator pur sange.

A doua persoana era un barbat cu un chip alungit si slab, care nu avea cu mult peste treizeci

de primaveri. Trasaturile sale erau fine, parca denotand o anume descendenta nobiliara. Ochii sai erau albastrii si limpezi iar pe chipul senin, parca lipsit de orice griji. Avea niste maini foarte fine si delicate, ascunse in niste manusi de piele de caprioara. Cu siguranta ca meseria sa nu era razboiul, si-a spus Ayress.

- Ma bucur ca v-am gasit, a inceput Luxxor. Lord-ul Tamore va trimite cele mai calde urari. Si totodata va multumeste din suflet.

- Suntem onorati, a raspuns cel de-al doilea barbat cu o voce egala si parca obisnuita cu protocolul.

- Scuzati-ma ca nu v-am prezentat… Fal'Khon, al'weh-ul Lordului Arnes, a spus Luxxor aratandu-l pe barbatul masiv. Si Merkh'Ay, a continuat aratand-ul pe strainul cu trasaturi nobiliare.

- Vreo legatura cu cei din clanul 'Ay?, a intrebat scurt Ayress.

- Lorzii Sern'Ay si Norr'Ay sunt fratii mei mai mici, a raspuns delicat Merkh'Ay.

Al'weh-ul lui Tamore a dat incet din cap, ascunzandu-si cu greu uimirea. In primul rand nu stiuse ca mai exista un frate pe langa cei doi Lorzi, in clanul 'Ay si in al doilea rand, se obisnuia ca fratele cel mai mare sa preia conducerea unei provincii. Iar daca Merkh'Ay era intradevar cine pretindea a fi, atunci Provincia 'Ay i se cuvenea lui.

- Sunt convins Merkh'Ay ca ai o poveste foarte interesanta de spus, a raspuns Ayress cu un zambet larg, incercand sa alunge putin din atmosfera incarcata a intalnirii. Cum de ati ajuns, domnii mei, in compania unor negustori amarati ca noi?, a continuat Ayress.

- Eu stiu un singur lucru, a inceput stangaci Fal'Khon. Lordul meu mi-a poruncit sa-mi incredintez viata in mainile tale si sa am grija de viata ta precum a unui frate. Mie imi este

indeajuns. Te poti considera fratele meu… Pana la moarte, a rostit el pe un ton apasat strangand pumnul. Taisul sabiei mele este in serviciu tau, al'weh.

- Iar eu, tinere al'weh, te voi urma si te voi ajuta oriunde te vor duce drumurile vietii, a adaugat incet cu subinteles Merkh'Ay.

In timp ce vorbea, si-a scos incet manusile de piele. La baza incheieturii mainii drepte trona un simbol complex, tatuat. La vederea lui, Ayress a ramas inmarmurit. Era un simbol pe care nu-l mai vazuse la nici o persoana pana acum. Era insemnul unei caste de mult disparute in Regatele oamenilor, interzisa cu generatii in urma… Merkh'Ay era un Magician.

cd

Soarele era de putin timp ridicat pe cer, cand primele siluete au inceput sa marsaluiasca pe coridoarele Palatului din Atakam'a. Incet, fara nici un fel de vorbe schimbate intre ei, soldati imbracati in uniforme de gala ale garzii Regentului, se asezau in ordine langa coloanele imense care ducea la Marea Sala a Consiliului. Langa fiecare coloana se posta cate un soldat cu lacea aplecata in fata. La fel, se intampla pe toate marile coridoare care duceau la Marea Sala a Consiliului.

Dupa ce soldatii s-au asezat in pozitii, au inceput sa apara, urcand scarile sau coborand din turnuri, cavaleri imbracati si ei in uniforme de gala. Erau cate unul din fiecare provincie, capitanii garzilor Lorzilor, cei care aveau onoarea de a pregati drumul marilor nobili. Acestia, in numar de unsprezece, au continuat sa inainteze si s-au oprit langa usile Marii Sali, asteptand ca Lorzii sa-si faca aparitia. Marii Lorzi au inceput sa apara dupa cateva momente, in urma capitanilor. Ei aveau sa

intre primii in Marea Sala a Consiliului, in ordinea rangului si a varstei. Astfel, primul care a ajuns in fata usii impunatoarea a fost Lordul Regent Dakk'Ery, stapan al provinciei Atakam'a si carmuitor al Noului Regat. In urma sa au inceput sa apara ceilalti Lorzi.

Cu pletele carunte si cu chipul incadrat de o barba mare, albita de ani, a patruns imediat dupa Regent, Lordul El'Hakbar, stapanul provinciei Mar'Khan. L-a urmat Lordul Ron'Khan din provincia Feday. Dupa ce acestia doi si-au luat locul, langa Regent, au urmat Lordul Hendur al provinciei Sen'Khan, Lordul A'Erhan din provincia Akhmer si Lordul Emder din El'Dassbkhar. Imediat dupa acestia au patruns in sala si Lorzii Setdor si Arnes din Khad'Ey si Yoken. Ultimii au fost Norr'Ay, Tamore si Sern'Ay, Lorzii provinciilor Jhen'Dur, Te'Arey si 'Ay.

Dupa ce au patruns in imensa incapere toti Lorzii, au urmat capitanii garzilor. Luptatorii s-au asezat in spatele celor unsprezece lorzi. Acestia stateau la o masa mare, rotunda, care avea pe ea un mozaic care reprezenta simbolul Noului Regat. In jurul mesei se aflau treisprezece scaune, cele doua neocupate fiind rezervate prin traditie Regelui si al'weh-ului acestuia, succesorul sau desemnat.

Insa de aproape trei generatii Noul Regat nu mai avusese Rege, nici unul dintre Lorzi neavand puterea politica si militara pentru a ajunge Rege dupa ce ultima dinastie regala se stinsese. Acum puterea era in mainile unui Regent, ales dintre cei unsprezece Lorzi, odata la zece ani. Acesta devenea automat Lord-ul provinciei Atakam'a, cea mai bogata si cea mai puternica regiune a Noului Regat.

Consiliul, care se intrunea doar in momente deosebite, folosea Marea Sala, cea mai mare incapere din intreg Palatul, exceptand-o pe aceea a Scutului. Totodata, aceasta mai era folosita cand

era ridicat in rang un nou Regent. Sprijindu-se pe niste coloane masive de piatra, cu tavanul boltit prin care patrundeau cu generozitate razele soarelui, Marea Sala avea un aspect impunator, facandu-i pe muritorii de rand care patrundeau in ea sa se simta asemeni unor furnici in prezenta unui munte.

Avand aceasta senzatie in suflet, Lorzii stateau nelinistiti in tronurile lor cand vocea puternica si autoritara a Regentului s-a facut auzita cu ecou in intreaga Sala:

- Consiliul poate incepe. Regentul ii recunoaste Lordului Norr'Ay dreptul de a vorbi in fata Marilor Lorzi ai Noului Regat.

Lordul Norr'Ay s-a ridicat in picioare cand si-a auzit numele si a salutat scurt intreaga adunare. Imediat capitanul sau i-a intins un pergament lung pe care Lordul l-a intins pe masa, pentru a se uita pe el, in cautare de informatii:

- Dupa cum stiu toate domniile voastre, dupa cucerirea Regatelor Lacurilor, privirea conducatorului clanurilor nordice s-au indreptat spre Noul Regat. Lipsindu-i o flota indeajuns de mare si razboinici care sa se aventureze pe mare, nordicul a renuntat pe moment la gandurile sale de invazie.

Imediat dupa ce a incheiat fraza Lordul Norr'Ay, o rumoare s-a facut auzita in sala. Vorbele lui Norr'Ay nu aduceau nici o noutate:

- Vorbesc astazi in fata acestui Consiliu deoarece situatia s-a schibat dramatic in ultimii ani… Situatia s-a schimbat. Trimitand o unitate de razboinici spioni, am aflat ca nordicii au o flota impresionanta, care in scurt timp va putea sa se masoare fara nici o problema cu aceea a Noului Regat. Pentru a decide ce trebuie facut de catre Noul Regat, am cerut Regentului intrunirea Consiliului.

Imediat cum a terminat Lordul Norr'Ay, Regentul s-a ridicat in picioare si a spus cu un ton

aspru:

- Exista mai multe moduri de a ne apara de nordici. Cel mai simplu este sa incheiem cu ei un tratat. In schimbul unor cantitati de bunuri, nordicii vor accepta cu siguranta sa lase in pace Noul Regat. O alta posibilitate este ca Regatul sa fie adus in stare de razboi. Cand nordicii vor sosi, in cativa ani, dupa cum au estimat razboinicii nostrii trimisi in Tinutul Lacurilor, vom fii pregatiti. Aveti timp o zi ca sa va sfatuiti cu Familiile si consilerii vostrii. Dupa care Consiliul trebuie sa aleaga calea pe care o va urma Noul Regat. Fie ca zeii sa va lumineze gandurile, a incheiat cu un ton dur Regentul.

Lorzii s-au ridicat incet din jurul mesei aruncadu-se unii altora priviri taioase. Lordul Tamore s-a uitat in directia Lorzilor Arnes si Setor, cautandu-le privirile. Acestia s-au uitat in directia sa, dand aproape inperceptibil din cap. Au repetat gestul spre Lorzii Hendur si Emder.

Regentul, urmarind cu atentie scena, a sesizat schimburile subtile de priviri dintre cei cinci Lorzi ai noilor familii si a mormait ganditor. Se parea ca inca o data, Regatul va fi divizat intre vechile si noile Familii nobiliare. Si sarcina de a inclina balanta catre una sau alta dintre parti ii va reveni din nou lui. Numai ca acum stia foarte bine care erau taberele si unde trebuia sa se situeze. Avea sa fie o criza foarte scurta, a gandit Regentul inainte de a parasi, in urma Lorzilor, Marea Sala.

In spatele sau nu se mai afla decat capitanul sau. Cu un gest scurt, Regentul l-a chemat pe acesta mai aproape de el:

- Totul este pregatit capitane?

- Da, Lord.

- Vreo miscare din partea al’weh-ilor Lorzilor din noile Familii?

- Fal’Khon - al’weh-ul Lordului Arnes a iesit din Palat. A fost undeva in zona noua a orasului si s-a intalnit cu nistre negustori. Nimic iesit din

comun in rest, i-a raspuns imediat Capitanul, uitand intentionat sa-i raporteze Regentului de cei doi oameni ai lui Tamore, pierduti de iscoadele sale in multimea din Atakam'a.

- Ramaneti cu ochii pe toti oamenii noilor familii. Oamenii tai sa fie pregatiti. Atat, capitane.

- Am inteles, Lord.

Imediat capitanul s-a retras, Regentul continuandu-si drumul spre camerele sale, unde stia ca il asteptau Lorzii vechilor familii.

cd

- Dakk'Ery este un las nenorocit…, rostit imbufnat Lordul Tamore plimbadu-se prin mica incapere precum un leu prins intr-o cusca. In viziunea lui ingusta nu avem decat sa ne predam sau sa-i asteptam sa vina si sa ne ia ca din oala…

In centrul camerei, in jurul unei mese joase de lemn, mai stateau inca patru barbati, toti imbracati cu mantii lungi si avand pe ei simboluri nobiliare si ale provinciilor din care proveneau. Era cu totii Lorzi ai noilor Familii, conducatorii provinciilor Estice din Regat. Dintre ei, primul care i-a raspuns lui Tamore a fost Lordul Hendur, care printre doua fumuri scoase de nelipsita-i pipa a rostit cu glas incet:

- Tamore… Stai jos! Nu-ti inteleg iritarea… Stiam cu totii foarte bine care erau intentiile Regentului. Si asta de mai mult de jumatate de an… Nimic nu a reusit sa-i alunge frica de un razboi cu nordicii. Iar daca s-ar supune la vot, cu siguranta ca opinia sa ar avea castig de cauza, fara nici o problema.

- Dar intelesesem de la emisarii vostrii ca Norr'Ay ne sprijina, a intervenit si Lordul Emder.

- Ne sprijina. Dar intr-un vot in Consiliu, nu ar avea curajul sa fie de partea noastra. Nu ar face decat sa-si taie singur craca de sub picioare…

Provincia Jhen'Dur ar ajunge cu siguranta in mainile altui Lord, cu mult mai obedient fata de Regent, a intervenit si Lordul Arnes. Norr'Ay ne sprijina in alte moduri… Cu mult mai eficiente, as putea adauga, a mai spus el cu un ranjet intiparit pe chip.

-Asa este, a oftat Tamore. Oricum nu va mai avea loc nici un Consiliu. Domnilor, planul nostru va merge mai departe…

In acel moment usa s-a deschis si in incapere a intrat tanarul al'weh al Lordului Tamore. Afara in cadrul usii mai asteptau Sir Luxxor, Fal'Khon si Merkh'Ay cu chipurile ascunse de niste straie largi cu gluga. Singurul care a intrat a fost al'weh-ul, restul ramanad in fata usii, pazind-o.

-Vorbind de lup…, a continuat Tamore, zambind.

Al'weh-ul s-a inclinat adanc in semn de respect pentru Lorzii din incapere. Acestia i-au raspuns la gest dand usor din cap. Al weh'ul s-a apropiat de masa si a aruncat pe aceasta un pergament mare, facut sul, avand sigiliul Regentului Dakk'Ery pe el.

- Se pare ca va trebui sa actionam cu mult mai rapid, Lorzii mei. Regentul si-a adunat regimentele din garnizoanele apropiate de Atakam'a, la portile orasului. Cineva se pregateste ca transforme Atakam'a intr-o inchisoare si asta probabil pentru cei care nu vor fii de acord cu decizia Consiliului. Pentru voi, Lorzii mei.

Lorzii au raspuns vorbelor tanarului cu chipuri ganditoare si o tacere apasatoare. Tamore a luat pergamentul aruncat de al'weh pe masa si l-a desfacut, parcurgandu-l rapid dintr-o privire.

- Domnii mei, a inceput Lordul Tamore. Dakk'Ery banuieste ceva… Daca ceea ce scrie in acest mesaj este corect… Nu avem mult timp la dispozitie. Sunteti cu totii de acord ca al'weh-ul meu sa fie cel care pleaca?

Ceilalti Lorzi au incuviintat incet, ganditori. Cu totii stiau ca al'weh-ul lui Tamore este cel mai bun om pentru ceea ce avea sa urmeze. Totusi, Lordul Arnes l-a privit cu atentie pe tanar, intrbandu-l apoi pe Tamore:

- Cine este al'weh-ul tau, Tamore? Stiu care este traditia, dar acum suntem intr-o situatie cu totul speciala. Vreau sa stiu in mainile cui imi incuviintez viata si cea mai sfanta misiune a Estului.

Tamore a ridicat usor privirea si cu o unda de mandrie in glas a rostit raspicat:

- Domnii mei, vi-l prezint pe Aryess fiu al lui Daen'Kell, nobil din familia Anden.

La auzul numelui Daen'Kell, Lorzii Arnes si Setdor si-au indreptat privirile uimite spre Tamore:

- Da, lorzii mei…, a raspuns Tamore privirilor acestora pe un ton ganditor. Aryess este fiul Capitanului garzii Regelui Lexxander…

- Ii datorez viata, tatalui tau, tinere al'weh, a rostit apasat, cu glasul tremurand de emotie, Lordul Arnes. La randul meu viata mea iti apartine. Este legea strabunilor.

- Si viata mea iti apartine, a adaugat Lordul Setdor cu chipul ca de piatra. In memoria sa aprusera din nou imaginile masacrului de la Ekapteea. Pe vremea aceea nu era decat un soldat tanar trimis de Noul Regat sa invete tainele razboiului in Garda Regelui Lexxander. Sub comanda lui Daen'Kell, luptase in cel mai infricosator razboi imaginat vreodata. Si supravietuise numai datorita celui care-l condusese in lupta. La fel ca el si Lordul Arnes isi datora viata lui Daen'Kell.

Ayress i-a privit pe cei doi, descifrand in chipurile lor uimirea amestecata cu o veneratie fata de cel care le salvase viata, alaturi de o dorinta arzatoare de razbunare. Stia, numai zarindu-le privirile, ca Lorzii l-ar fi urmat acum pana pe

taramurile razboiului etern si inapoi. Stia ca inca doi oameni aveau sa-l urmeze pana la sfarsit:

- Vorbele voastre ma onoreaza, Lorzii mei.

Cei doi au inclinat capetele in semn de supunere. Ceilalti Lorzi din camera au ramas inmarmuriti. Niciodata, un Lord nu isi aratase supunerea fata de un simplu al'weh. Totusi nici unul dintre ei nu a spus nimic, intelegand imensa povara de pe umerii celor doi si mai ales dorinta lor de a-si plati datoria de viata pe care o aveau fata de tanarul Ayress.

Tacerea a fost indepartata brusc de o bataie discreta in usa. Imediat, fara a astepta vreun raspuns din incapere, Fal'Khon a intrat. Chipul acestuia era plin de transpiratie, de parca alergase o distanta foarte mare:

- Trebuie sa iesim de aici… Garzile regentului…, a mai adaugat el lasand fraza neterminata, avand atentia atrasa de zgomotele de pe coridor.

- Fie ca zeii sa-ti lumineze calea, Ayress, a rostit Tamore si a iesit grabit pe usa, indreptandu-se spre interiorul castelului. Imediat l-au urmat ceilalti Lorzi. In departare, tanarul al'weh i-a mai zarit pe Lorzi intampinand garzile regentului si oprindu-le din drum. Incercau sa-i dea timp sa fuga din castel.

- Repede spre iesirea servitorilor, a strigat Ayress la cei trei tovarasi ai sai.

- Dar caii…, a incercat sa protesteze Luxxor, alergand in urma al'weh-ului.

- Nu o sa reusim sa-i luam de acolo…, i-a raspuns Fal'Khon.

In urma celor trei Merkh'Ay, vorbea singur pe un ton strain, parca incantand o rugaciune pentru zei. Ayress, uitandu-se in urma, incercand sa vada daca aveau urmaritori l-a zarit pe magician si i-a oprit pe ceilalti doi din fuga. Acestia, zarind ceea ce facea insotitorul lor s-au oprit uimiti:

- Sa nu-mi spui…, a inceput Fal'Khon, intelegand intr-un sfarsit ceea ce incerca Merkh'Ay sa faca.

- Liniste, le-a soptit acesta. Apropiati-va de mine. Stati in jurul meu… Sa nu scoateti nici un sunet. Aici… Stati lipiti de pereti…

Imediat cei trei s-au conformat, dupa un semn care aducea mai degraba a ordin, din partea lui Ayress. Fal'Khon era gata sa-i reproseze ceva magicianului iar Luxxor avea o mina ironica intiparita pe chip. Totusi, cei doi stateau lipiti de perete, conformandu-se cererii lui Merkh'Ay. Dupa cateva momente de asteptare, zgomote au inceput sa se faca auzite in urma lor. Erau garzile care alergau spre usa servitorilor, pentru a o inchide. Din vorbele lor, cei patru au inteles imediat ca nu-i cautau pe ei in special, ci incercau sa impiedice pe oricine sa iasa din castel. Sase barbati, masivi, inarmati cu lancii si scuturi, imbracati in uniformele Lordului Regent, au trecut in fuga pe langa cei patru, de parca acestia erau invizibili pentru ei. Cand s-au indepartat indeajuns de mult, Merkh'Ay le-a facut semn sa se indeparteze de ziduri:

- Invizibilitate?, a rostit pe un ton ironic Fal'Khon.

- Da. De asta v-am cerut sa stati lipiti de ziduri.

- Incep sa inteleg de ce arta voastra a fost interzisa in Regate, a adaugat zambind, Ayress.

Luxxor, atent la ce discutau cei trei dar si la coridorul care era deocamdata gol, i-a facut atenti si pe insotitorii sai:

- Trebuie sa scapam din castel cat mai repede. In curand o sa inchida si portile orasului si o sa ne fie foarte greu sa iesim… Daca nu imposibil. Eu zic sa incercam pe la servitori. Dupa aceea trebuie sa facem rost de niste cai.

- De acord, i-a raspuns dand din cap, Ayress. Dar toti patru la un loc vom atrage banuieli.

Fal’Khon… Tu si cu Luxxor porniti prin tunelele castelului… Luxxor le stie si o sa reuseasca sa iasa in oras undeva. Eu cu Merkh’Ay o sa incercam sa iesim pe la servitori. Ne intalnim la han… Zeii sa va lumineze calea!

- Asemeni, a raspuns scurt Fal’Khon urmandu-l de graba pe Luxxor, care deja gasise o intrare catre hrubele castelului.

cd

Tacerea domnea in micul han, toata galagia noptii fiind indepartata de primele raze de lumina, semne ale unei noi dimineti. Intr-un colt al incaperii, o silueta a unui barbat zacea pe o masa. Hangiul isi facea de lucru printre butoaiele de bauturi, cand un soldat a patruns in han, urmat de o garda formata din alti patru luptatori, toti purtand plini de mandrie insemnele Lordului-Regent Dakk’Ery. Soldatul s-a apropiat de barbatul cazut pe masa, ridicandu-l pentru a-i vedea chipul. Imediat l-a aruncat pe betiv la loc, acesta rostogolindu-se pe podea. Pe urma, soldatul si-a indreptat atentia catre hangiu, acestra privind intreaga scena putin uimit dar si speriat totodata

- Au fost aseara, pe-aici trei straini, din provinciile de Est? Gandeste-te foarte bine, hangiule, a adaugat soldatul pe un ton amenintator.

- Nu, domnule, nu a fost nimeni din Est la mine in han. Nici nu am vreun oaspete din Est, a raspuns acesta cu privirea in pamant.

Nemultumit de raspuns, soldatul le-a facut un semn scurt celorlalti patru companioni ai sai:

- Cautati in camere.

Acestia s-au conformat, urcand scarile spre camerele de la etaj ale hanului. Dupa cateva minute in care s-au auzit tot felul de zgomote, in special protestele celor care erau controlati, o bufnitura puternica i-a atras atentia celui ramas jos

cu hangiul. Prudent, s-a apropiat de scari, dar nu a mai apucat sa urce pe ele din cauza taisului unei sabii care s-a oprit la gatul sau:

- Incetisor, sa nu te impiedici, a rostit cel care tinea sabia pe un ton sarcastic. In urma sa, inca trei siluete au aparut, imbracate in uniformele soldatilor Regentului.

- Ia de aici si imbraca-te si tu, a rostit unul dintre necunoscuti spre cel cu sabia. Am eu grija de amicul nostru.

Drept raspuns, o lovitura napraznica l-a doborat pe soldatul Regentului:

- Chiar era necesar?, a intrebat Luxxor.

- Da. Ascundeti-l si pe el in spate, a raspuns scurt Ayress privindu-l pe cel doborat.

Fal'Khon l-a apucat pe barbatul lovit si fara prea multe eforturi l-a urcat la etajul hanului. Intre timp, Markh'Ay, ascunzandu-si sabia in teaca, a inceput sa se imbrace in uniforma oferita de Luxxor. Intre timp Ayress s-a apropiat de hangiu si a schimbat cu acesta cateva vorbe. Hangiul, calm, dovedind faptul ca nu era decat un bun actor, a sos din spatele tejghelei un sac negru in care era ascunsa o piesa de armurerie, cu forma ascunsa de paiele ce o inconjurau. Ayress a luat sacul multumindu-i hangiului si s-a indreptat catre camarazii sai:

- Caii garzilor sunt afara. Unul va fi luat de hangiu si va avea el grija de tot. Probabil ca vor gasi maine trupurile soldatilor, daca nu supravietuiesc, a adaugat el uitandu-se cu subinteles catre Fal'Khon, intr-o zona parasita a orasului.

- Cum trecem de garzile de la porti?, a replicat Merkh'Ay, terminand de imbracat uniforma.

- Va aduceti aminte de asta?, a raspuns zambind usor Ayress, scotand din haina pergamentul cu sigiliul Lordului-Regent Dakk'Ery,

acelasi pe care-l aratase Lordului Tamore cu putin timp in urma.

Merkh'Ay a privit putin pergamentul si s-a declarat multumit indreptandu-se spre usa hanului. L-au urmat imediat Luxxor si Fal'Khon, ultimul fiind Ayress. Afara, toti au incalecat caii garzilor, Ayress avand grija sa prinda sacul pe care-l luase de la hangiul la saua calului. Dupa ce a aruncat cateva priviri in jurul sau, zarind casele cu usile ferecate si faptul ca nu era nimeni prin preajma, Ayress s-a indemnat calul catre iesirea din oras, fiind urmat indeaproape de cei trei camarazi ai sai.

La orele diminetii Atakam'a arata precum un oras mort, pe strazile principale, pavate si curatate de oamenii Regentului intalnindu-se cate un soldat sau un slujitor grabit. Toate cladirile impunatoare erau precum niste colosi adormiti, lipsite de forfota de oameni, intalnita in timpul zilei. Statuile orasului, cele de pe cladiri sau cele de strazi, pareau singurii martori ai trecerii celor patru. Din cand in cand, pe ulitele alaturate se mai faceau auzite copitele cailor unor patrule care strabateau orasul. In departare, mai impunator decat orice alt templu sau contructie a regilor oamenilor sau ai elfilor, se vedea castelul care strajuia orasul asemeni unui munte care-si pazeste cu grija campiile. Turnurile sale erau invaluite de ceata iar intregul peisaj parea a fi adormit, de parca ar fi fost o mare linistita in preajma unei furtuni.

Apropiindu-se de portile oraslui, strazile deveneau din ce in ce mai populate, calatorii fiind cei care se zareau la tot pasul in apropierea zidurilor. Atakam'a avea mai multe porti, toate strajuite de turnuri inalte si masive in fata carora se intindeau mlastini, o protectie naturala a orasului impotriva oricarui agresor. Singura poarta prin care era permis accesul strainilor in oras, era si cea mai mare, un colos de piatra si lemn care la nevoie putea sa tina piept unei armate. Formata, ca si celelalte, din mai multe randuri de usi

impresionante din lemn, grilaje metalice si alte sisteme de protectie, care mai de care mai ingenioase, portile erau cel mai important lucru pentru oras, legatura sa cu restul Regatului.

Cei patru, evitand aglomeratia, intrandu-si in rol, goneau caii spre iesire cand si-au dat seama ca multimea de oameni din jurul lor era oprita de garzile portilor care nu permiteau nimanui sa iasa din oras. Facandu-si cu greu loc, Ayress s-a apropiat de soldatii de la porti, fluturand pergamentul cu sigiliul lui Dakk'Ery:

- Faceti loc, faceti loc… Deschideti poarta!

Garzile, pacalite de uniforma sa si de pergament i-au lasat pe cei patru sa treaca de prima poarta. La a doua erau mai multi nobili, ofiteri in garda Regentului. Unul dintre ei s-a apropiat plictisit de cei patru si si-a aruncat o privire pe sigiliul documentului studiind rapid chipurile calaretilor:

- Puteti trece, a rostit el intr-un tarziu, facandu-le semn celorlalte garzi sa deschida poarta urmatoare.

Ayress nu a asteptat prea mult si s-a zorit calul spre portile deschise. In urma sa, alti trei calareti au iesit in goana din oras. Fara nici o vorba, micul convoi a continuat sa mearga repede pana cand Ayress a considerat ca nu mai era nici o nevoie sa-si oboseasca caii degeaba si a tras de haturi, lasand animalele sa mearga la pas.

- In jurul orasului se pregateste o tabara..., a spus Luxxor, aparent vorbind singur.

- Sunt corturi pentru mult mai multi oameni decat au garnizoanele Regentului din zona Atakamei. Este ceva putred la mijloc, i-a raspuns imediat Merkh'Ay.

Ayress i-a privit putin in tacere si intr-un tarziu a inceput sa le povesteasca si celorlalti ceea ce aflase de la Lordul sau:

- Lui Dakk'Ery ii este frica sa nu-si piarda scaunul. O sa forteze mana Lorzilor sa voteze o

prelungire in avans a acordarii titlului de Lord-Regent. Daca va prinde indeajuns de mult curaj va incerca chiar sa se urce pe tron si sa proclame o noua dinastie. Foloseste amenintarea nordicilor, ca pe o scuza. In ochii oamenilor de rand totul va arata precum o unificare a fortelor din Regat impotriva unui dusman periculos. Dakk'Ery ar fi pentru popor un mic erou… Si asta fara sa faca nimic.

- Iar cand nordicii vor ajunge aici, regele Dakk'Ery va fi foarte bucuros sa incheie cu ei un tratat, nu?, i-a raspuns Merkh'Ay.

- Exact. Numai ca Regentul a uitat ceva… Nordicii nu incheie tratate. Ei nu vor regate vasale… Este adevarat ca s-au mai civilizat de cand s-au oprit din raiduri, dar nu indeajuns de mult…

- Si… Cam care este "planul"? Daca imi este permis sa intreb? Pentru ca… poate mi s-a parut mie, dar cred ca Dakk'Ery ne-a dat putin planurile peste cap, a intervenit si Fal'Khon.

- Deocamdata ne indreptam spre Regatul Elf… In cautare de aliati, i-a raspuns imedat Ayress uitandu-se la cei trei insotitori ai sai. Fiecare provincie estica isi mobilizeaza chiar acum fortele. Trupele din Te'Arey, El'Dassbkhar si Sen'Khan sunt din momentul in care s-au inchis portile Atakamei sub comanda lui Luxxor. Cele din provinciile lorzilor Setdor si Tamore sunt sub comanda mea, pana cand ei vor putea sa scape din Atakam'a. Tu, Fal'Khon esti numit Ja'Lord al provinciei Yoken. Pergamentele si cu sigiliile si amprentele Lorzilor, sunt la mine. Au fost pregatite din timp dar nimeni nu a prevazut o miscare atat de rapida din partea lui Dakk'Ery.

Fal'Khon, a incuviintat incet, auzind vorbele lui Ayress. O parte din plan ii era cunoscuta si stia ca se asteptau foarte multe de la el. Luxxor in schimb, parea total neinteresat de vorbele lui Ayress, de parca le-ar fi auzit de nenumarate ori

pana atunci. Ochii sai urmareau cu atentie drumul in cautare de patrule care ar fi putut sa le puna probleme. Merkh'Ay parea cel mai detasat dintre toti. Magicianul, avea chiar un zambet mic intiparit pe chip, uitandu-se la cei trei tineri luptatori. Spre diferenta de ei, magul nu parea deloc surprins de miscarea lui Dakk'Ery, care-i aruncase pe toti intr-o cursa nebuna, prea repede

Ayress a zarit expresia intiparita pe chipul lui Merkh'Ay, dar nu a mai scos nici un cuvant, pastrand pentru sine, toate gandurile care nu-i dadeau liniste.

Infruntand soarele ce se ridicase de mult pe cer, cei patru au continuat sa calareasca pe drumul de pamant batatorit fara sa-si zoreasca caii, spre provinciile de est. Drumul avea sa ia mai multe zile, timp in care cei batru barbati pe care soarta ii adunase impreuna aveau sa se cunoasca cu mult mai bine.

cd

Soldatii stateau nemiscati precum statuile, lipiti de peretii incaperii din piatra. Toti barbatii faceau parte din garzile personale ale Lordului-Regent Dakk'Ery, caliti in conflicte si batalii, crescuti ca soldati, din copilarie. Si in ciuda impoortantei prizonierilor langa care se aflau nici marca nu aruncau vreo privire celor cinci barbati pe care-i pazeau. Prizonierii erau cu totii imbracati in tinute de gala, impodobite bogat cu simboluri si insemne nobiliare. Mantiile lor lungi atingeau pamantul, iar tecile sabiilor, goale, aveau pietre pretioase batute pe ele. Pe chipurile fiecaruia se putea citi maretia carcateristica aristocratilor, dar ochii lor erau intunecati si privirile incruntate. Doi dintre ei, cei mai batrani, cu tamplele incaruntite, stateau pe niste scaune de lemn, joase, asezate in jurul unei mici mese pe care se aflau cateva bucate

saracacioase. Ceilalti trei, mai tineri decat camarazii lor, cu sangele fierband prin vene, se plimbau asemeni unor fiare inchise intr-o cusa, in jurul mesei, aruncand din cand in cand cate o privire garzilor.

Monotonia incaperii a fost intrerupta intr-un sfarsit cand un alt barbat, putin imbatranit, imbracat si el in uniforma garzilor lui Dakk'Ery, a patruns in incapere. Cu un gest scurt a comandat garzilor sa iasa din incapere. Acestea s-au conformat imediat si cand usa s-a inchis in urma lor, barbatul s-a apropiat de cei cinci prizonieri:

- Dakk'Ery este decis sa va tina aici, pana cand provinciile Estice jura din nou supunere fata de Atakam'a. Cel mai probabil, vrea sa-si ajute oamenii sa devina Lorzi ai provinciilor voastre. Dar pana atunci vrea sa va oblige sa votati prelungirea numirii sale ca Regent si decizia privitoare la nordici. Inca nu s-a aflat cine a scapat din oras si mai ales cu ce au reusit oamenii vostri sa iasa din oras. Dar nu le va mai lua prea mult ca sa afle si sa porneasca pe urmele fugarilor. Cand va veni timpul, oamenii mei vor actiona. Dar pana atunci nu pot face nimic pentru voi, a rostit incet barbatul si s-a inclinat in fata nobililor.

- Multumim, maestre Bel'Khar, a raspuns Lordul Tamore, inclinandu-se in fata aliatului sau.

Bel'Khar s-a retras din incapere, lasandu-i singuri pe Lorzii estului pentru o vreme. Gardienii erau toti oamenii lui Bel'Khar, acesta reusind sa-si atraga de partea sa, fara a trezi prea multe suspiciuni, o mare parte din oamenii pe care Dakk'Ery ii considera ca fiind cei mai loiali.

- In cateva zile, armatele Estului sunt la granita cu provinciile lui Dakk'Ery. Pana atunci al'weh-ul este departe, daca nu chiar pe drumul de intoarcere, a spus incet Lordul Hendur, cel mai in varsta dintre Lorzii Estului.

- Afara, Dakk'Ery a concentrat o mare parte din trupele provinciei lui si a celor alaturate. Este

convins ca generalii nostri vor incerca sa atace Atakam'a. Nici macar nu-si inchipuie ca si acum am putea pune mana pe oras, probleme punand trupele din afara zidurilor. Trebuie sa-l asteptam pe Ayress, si-a dat cu parerea Lordul Tamore, protectorul tanarului plecat in misiune.

- Da, au acceptat ceilalti.

- Armatele Estului il vor urma. Sunt sanse foarte mari ca elfii sa-l ajute, avand in vedere ce le aduce. Singura problema este ca oamenii Vestului sunt cu mult mai multi decat ai nostrii si daca izbucneste cumva un razboi civil, provinciile noastre ar fi zdrobite fara nici o sansa. Lorzii Norr'Ay si Sern'Ay probabil ca ar lupta de partea noastra, dar fara sa stim cu certitudine nu putem presupune nimic, a continuat discutia Lordul Arnes.

Dand usor din cap, Emder i-a raspuns cu glasul precaut:

- Norr'Ay este un fiu cu care batranul 'Ay s-ar fi mandrit. Dar oricat de viteaz ar fi el, balanta nu se va inclina prea mult in favoarea noastra. Trebuie sa ne rugam zeilor ca al'weh-ul tau Tamore sa reuseasca. Dar in rest nu sunt de acord cu voi, camarazii mei. Nu trebuie sa stam degeaba aici. Dakk'Ery trebuie sa stie ca Estul este mai puternic ca niciodata si ca tronul pe care sta, va reveni celor care-l merita! Trebuie sa afle si sa tremure!

cd

Trecuse o zi de cand cei cinci parasisera Atakma'a. Erau deja plini de praf si obositi, iar drumul incepuse sa le para fara de sfarsit. Asemeni lor si caii, cu fortele aproape pe sfarsite, mergeau la pas, in soarele mijlocului zilei. Luxxor se afla in fata, cercetand drumul cand vocea s-a i-a facut pe ceilalti sa tresara:

- Patrula!

Imediat cei patru s-au apropiat unul de altul, gata sa se apere. Inca nu trecusera de granita provinciei Atakam'a si nu doreau sa riste nimic. Au incetinit si au asteptat in liniste sa apara oamenii zariti de Luxxor.

Dupa cateva minute de asteptare, un nechezat s-a facut auzit si au aparut sase calareti, toti imbracati in uniforme. Totusi acestea nu erau ale vreunei provincii din Vest ci chiar ale vanatorilor din El'Dassbkhar.

Ayress, intelegand ca nu sunt in nici un pericol s-a apropiat de vantori si cu o voce plina de usurare a inceput sa converseze cu ei. Camarazii sai au ramas tacuti in spate, pana cand tanarul le-a facut semn ca-si pot continua drumul fara probleme. Apoi i-a salutat pe cei sase calareti pornind mai departe:

- Ce naiba cauta pe teritoriul Atakamei?, a intrebat imediat Luxxor.

- Se pare ca mesagerii au ajuns in capitalele Estului. Generali nostrii misca trupele spre granita cu Vestul si grosul oamenilor se strang in Sen'Khan. Planurile noastre vor suferi o mica modificare, i-a raspuns preocupat de altceva, Ayress. Fal'Khon… Imi pare rau, dar cred ca nu mergi cu noi spre Regatul Elf.

Fal'Khon s-a uitat putin nedumerit spre al'weh-ul lui Tamore, neintelegand ce ideile acestuia:

- Lumineaza-ma si pe mine…

- O sa-ti vezi visul cu ochii, i-a raspuns cu un zambet larga pe chip, Ayress. In lipsa Lorzilor, conform traditiei si legilor Estului, al'weh-ul senior al fiecarui Lord devine comandantul armatelor respectivei provincii, nu? Daca eu si cu Luxxor, comandantii desemnati de Lorzi, lipsim… Ghici cine ramane la comanda tuturor trupelor Estului…

Chipul lui Fal'Khon s-a luminat, plin de mandrie si satisfactie, de parca ar fi primit cadou

un intreg harem de fecioare. In sfarsit, avea sa faca ceea ce se pregatise o viata intreaga, avea sa-si indeplineasca destinul.

Ayress, a mai zambit putin, studiind atent chipul camaradului sau, dar nu a mai spus, nimic, adancit in ganduri. Si-a tras calul de haturi fortand animalul sa o ia la fuga. Timpul devenea din ce in ce mai mult adversarul lor si nu mai putea fi pierduta nici o clipa. In locul precautiei care-i condusese pana atunci, cei patru au ales graba, condusi de Ayress spre drumurile provinciei El'Dassbkhar. Au continuat asa cateva ore, pana cand, aproape de asfintit, au ajuns la zidurile unui mic fort, asezat in adancul unei paduri, pazind drumul care ducea spre inima provinciilor Estului, poarta provinciei El'Dassbkhar.

Aici, cei patru au schimbat caii si au trimis mesageri rapizi catre generalii Estului cu cele mai noi vesti aduse din Atakam'a, impreuna cu ordinele Lorzilor ramasi captivi in capitala Noului Regat. Timp de cateva ore, cei patru si-au permis luxul de a manca pe saturate si de a se bucura de o baie calda. Totusi, cand s-a apropiat miezul noptii au parasit fortul si s-au pregatit sa se desparta. Luxxor avea sa-i conduca pe Ayress si pe Merkh'Ay spre tinuturile locuite de elfi iar Fal'Khon trebuia sa ajunga in Sen'Khan si sa preia comanda trupelor Estului pana la sosirea Lorzilor sau a lui Ayress si Luxxor.

In intunericul noptii, inainte de a pleca, Fal'Khon s-a apropiat de Ayress:

- Sabia mea iti apartine, al'weh. Te voi astepta, gata de lupta.

- Sunt onorat de acest lucru, Fal'Khon, i-a raspuns Ayress, inclinadu-si capul. Sunt convins ca vei umple de mandrie clanurile Estului. Zeii sa-ti lumineze calea, prietene.

- Si tie, Ayress. Ai grija de tine, a mai adauga Fal'Khon si a pornit pe drumul spre Sen'Khan. In urma sa, cinci soldati padurari, calauzele cele mai

potrivite in El'Dassbkhar, l-au urmat, formand o escorta pentru Fal'Khon.

Ayress a privit putin in urma camaradului sau din Yoken, adancit in ganduri. Timpul petrecut alaturi de Fal'Khon ii dovedise ca aceasta avea sa fie un soldat destoinic, dar lipsa de experienta si neglijenta dovedita uneori, il descalificau din pozitia unui potential Lord puternic. Avea sa fie un general stralucit, dar nimic mai mult, isi spuse Ayress. Insa un general care avea sa fie in stare sa ridice si sa coboare Lorzi. Cat despre ceilalti camarazi ai sai, nu putea sa-si spuna mai multe. Pe Luxxor il cunostea de ani de zile si ii era un camarad de nadejde si un prieten dovedit de multe incercari. In schimb Merkh'Ay era o adevarata enigma, o persoana foarte tacuta, un observator mai degraba, dar care atunci cand aducea in sfat o facea extraordinar de bine. Una peste alta, a tras o concluzie Ayress, oamenii pe care soarta-i harazise alaturi de el erau destoinici si aveau sa-i fie de real ajutor in incercarile care aveau sa vina.

- Mergem odata?, s-au auzit brusc vocea nerabdatoare a lui Luxxor. Ayress i-a raspuns din priviri strunindu-si calul.

- O sa-ti iasa pe nas cat avem de mers, Luxxor, i-a raspuns un chip mai luminat Ayress. Imediat si-a fortat calul sa o ia la fuga. Vorbise cu cei din fort, care trimisesera porumbei mesageri catre garnizoanele pe care cei trei aveau sa le intalneasca pe drum. Ca urmare, aveau sa-si schimbe caii destul de des, acest lucru permitandu-le sa forteze superbele animale la o goana nebuna.

In urma lui Ayress, Merkh'Ay s-a aruncat si intr-o cursa nebuneasca, gonindu-si calul. Ultimul a ramas Luxxor, putin nemultumit de faptul ca fortau caii asa de rau, plin de mila pentru bietele animale. Intr-un sfarsit, Luxxor i-a urmat pe cei doi.

Pana cand soarele a inceput sa se ridice pe cer, aruncadu-si razele blande printre copacii care

strajuia drumul, cei trei nu s-au oprit din galop. Caii era transpirati si obositi peste puteri cand Ayress a facut semn ca se pot opri. Au ales ca loc de popas o poienita frumoasa, parca special pusa acolo de zei pentru calatorii obositi. Cailor au fost eliberati de harnasamente si greutati si lasati sa pasca in liniste. Cei trei barbati s-au tolanit si ei pe iarba umeda a diminetii, cu gandurile trimise undeva in departari.

- Oh, zeilor, cat de bine este…, a mormait Luxxor.

In loc sa-i raspunda, Merkh'Ay s-a ridicat in picioare si cu sabia inca in teaca a privit cu atentie padurea deasa ce-i inconjura. Simtea ca ceva este in neregula cu aceea poiana. Prea bine ales locul, prea frumoasa si imbietoare pentru calatori cu o padure atat de intunecata de jur imprejur. Instinctele si toate simturile nu-i dadeau pace.

Imediat laga el a aparut Ayress care, cu sabia deja scoasa din teaca, dar lasata aparent neglijent pe jos, i-a soptit usor:

- Stiu ca suntem urmariti… Prefa-te ca totul este in regula.

Merkh'Ay s-a conformat si si-a aruncat mantia pe pamantul jilav si apoi s-a tolanit pe ea. Intre timp, Luxxor, care sesizase si el pericolul, isi pregatise sabia, fara sa dea vreun semn ca ar avea de gand sa o foloseasca. In locul relaxarii cu care privisera initial locul, o incordarea a aparut in ochii celor trei.

Ayress a privit in directia padurii din nou si chiar in momentul in care un urlet neomenesc s-a facut auzit, a sarit in sus cu sabia in mana, gata de lupta. Din padure au navalit zece siluete umane, imbracate in haine ponosite si murdare, cu chipurile ascunse de masti infricosatoare. Atacatorii s-au napustit toti asupra lui Ayress, singurul dintre cei trei care era deja in picioare. Luxxor si Merkh'Ay s-au ridicat si ei imediat, dar primele lovituri ale sabiilor si topoarelor

atacatorilor au fost parate de Ayress. Acesta isi rotea sabia cu maestrie, calm incercand sa indeparteze orice lovitura. Intr-un moment de neatentie al unui dusman, sabia lui Ayress a intrat adanc in pantecele acestuia, sangele incepand sa murdareasca iarba. Un alt urlet s-a facut auzit, dupa ce Ayress si-a recuperat sabia si a atacat din nou. Dupa cateva secunde, doua trupuri s-au pravalit la pamant, ambii oameni gemand si urland de durere. Ayress i-a ignorat pe cei doi raniti, dar a zambit cu o expresie diabolica intiparita pe chip cand a zarit inca doua siluete luptand asemeni unor lei, cu atacatorii.

In ciuda faptului ca Merkh'Ay era inainte de toate un magician, manuia sabia foarte bine si s-a aparat la inceput fara probleme. In schimb Luxxor, manat parca de zeii razboiului, ataca nemilos orice adversar. Deja la picioarele lui se aflau doua trupuri, unul dintre cei cazuti avand capul retezat de o lovitura data cu un strigat ce a cutremurat padurea. Luxxor mai avea in jurul lui inca doi barbati, care-l atacau in acealasi timp, necoordonandu-se prea bine, acest lucru ajutandu-l pe Luxxor sa-i domine.

Ayress avea si el tot doi adversari iar Merkh'Ay, tinea piept din ce in ce mai greu, unui adversar aproape de doua ori mai masiv si mai hotarat decat el. Magicianul facea tot posibilul sa scape de loviturile date de adversar, dar sangele deja ii patase mantia, sabia adversarului ranindu-l de mai multe ori. Ayress s-a rotit si cu sabia trecand fulgerator dintr-o mana in cealalta si-a surprins unul dintre adversari. Imediat taisul al'weh-ului a patruns in pieptul celuilalt care s-a pravalit cu urlet innecat in sange. Fara nici o secunda de ezitare, Ayress si-a tras sabia din cel cazut si a parat un atac al ultimului sau adversar. Fara sa-l lase sa respire, Ayress a continuat sa atace, sabia sa rotindu-se in aer cu o viteza incredibila. Trupul tanarului parea a fi una cu sabia

pe care o manuia, luptator si arma, intr-o simbioza perfecta. Miscarile agile ale al'weh-ului il derutau pe cel aflat in fata sa si dupa cateva secunde ce au parut o eternitate, sabia lui Ayress s-a murdarit pentru ultima oara de sange, doborand adversarul.

Luxxor, inca atacat de doi adversari, i-a aruncat lui Ayress doar o privire. Al'weh-ul s-a zarit prietenul aflat oarecum in dificultate si s-a napustit asupra unuia dintre cei care-l atacau de zor pe Luxxor. Omul, neavand timp sa se apere a cazut la pamant imediat, lovit de manerul sabiei lui Ayress, care i-a crutat astfel viata. Scapat de un adversar, Luxxor l-a doborat imediat pe celalalt atacator. Intre timp, Ayress, fara sa se mai arate prea milos, si-a folosit din plin taisul pentru a-l scoate pe Merkh'Ay din ghearele adversarului sau. Matahala care aproape-l doborase pe magician s-a pravalit la pamant, fara a mai apuca sa scoata vreun sunet.

Ayress s-a grabit sa-l sprijine pe magician. Puterile il lasau pe Merkh'Ay, sangele pierdut si lupta cu un adversar cu mult mai putenic aratandu-si efectele:

- Trebuie sa-i oprim sangerarea… Ma ocup eu de el, a spus Luxxor, in timp ce sfasia mantia magicianului.

- Cat de grave sunt ranile?, a rostit cu un glas stins Merkh'Ay.

- Ai pierdut mult sange, dar sabia nu cred ca a lovit vreun organ important. Totusi sunt niste taieturi cam adanci, i-a raspuns Luxxor preocupat de loviturile primite de magician. Ti-am spus ca ar fi trebuit sa avem escorta!, a continuat Luxxor cu un ton plin de reprosuri.

- Ne-ar fi incetinit foarte mult si am fi atras atentia…

- Hai sa fim seriosi! Cativa oameni trebuia sa fi luat cu noi din garnizoana aia. Comandantul s-a rugat de tine sa-l permiti sa trimita cercetasi in fata

noastra… Dar nu… Nu e timp… Niciodata nu e timp, Ayress. Ce facem acum? Unde sunt caii?

- Stai aici cu Merkh'Ay. Ma duc sa gasesc caii. Uita-te si la astia, poate se trezeste vreunul… Ala de acolo nu e grav ranit, a spus Ayress arandu-l pe unul dintre atacatori.

- Am eu grija…

Ayress a plecat grabit de langa cei doi in cautarea cailor, care in ambuscada, speriati de strigate si fara calareti, fugisera din poiana. Din fericire nu se indepartasera prea mult, al'weh-ul gasindu-i imediat. Caii l-au urmat spre poiana, fara sa-i faca probleme, odata ajuns acolo Ayress legand animalele de un copac, pentru a le impiedica sa fuga o a doua oara.

- E mai bine acum, i-a transmis Luxxor, ridicandu-se de langa Merkh'Ay.

- Hai sa vedem ce-i cu prietenii nostrii… Sa-l legam pe ala de acolo, a inceput Ayress. Vreau sa vad daca sunt chiar talhari sau cu totul altceva.

Cei doi l-au legat mai intai pe barbatul doborat de Ayress cu manerul sabiei. Apoi a inceput sa-i caute pe ceilalti de orice indiciu care i-ar fi putut ajuta sa-si dea seama ce era cu atacatorii. Primul lucru care i-a uimit l-au descoperit dupa ce le-au dat jos mastile de lemn. Toti atacatorii erau cu siguranta, fie soldati, fie mercenari, dar cu totii provenind din sfere nobiliare. Chipurile lor erau curate si ingrijite, parul tuns scurt, in stilul luptatorilor Noului Regat. Majoritatea atacatorilor aveau podoabe de aur si aparatori la incheieturile mainilor, facute din metale pretioase cu modele bogat decorate:

- E clar ca sunt soldati de profesie… Ayres, pun pariu cu tine ca sunt tatuati cu simbolul vreunei legiuni sau a unei caste.

- S-ar putea, Luxxor, i-a raspuns al'weh-ul, rupand maneca vesmantului unuia dintre cei doborati. Pe bratul drept, intinzandu-se de la cot si pana dupa gat, acoperind bratul si aproape

jumatate din spatele barbatului, era un tauaj cu un model coplex, bogat colorat si cu o emblema nobiliara intiparita chiar pe brat, imediat sub umar.

- Pe toti zeii, a exclamat incet Luxxor.

- ‘Ay… Legiunea 10, i-a raspuns calm Ayress.

Luxxor s-a napustit asupra altuia dintre cei doborati si i-a dezvelit si acestuia un tatuaj asemanator. Dar acesta avea cu totul alta emblema nobiliara:

- Mar’Khan, Casta padurarilor.

Toti ceilalti aveau aceleasi doua simboluri, marea majoritate fiind totusi luptatori ai Lordului Sern’Ay, conducatorul provinciei ‘Ay.

Merkh’Ay, slabit, dar constient, revenindu-si dupa slabiciunea datorata ranilor i-a auzit pe cei doi, chiar cand descoperisera primul luptator din provincia ‘Ay. Cu glasul incet dar sigur pe el i-a chemat pe cei doi camarazi ai sai:

- Ayress… Luxxor… Sunt cu siguranta oamenii lui Sern… Dar nu ne-au atacat ca sa ne omoare… Sabiile lor nu erau imbibate cu venin sau otravuri… Au vrut ceva de la noi…

- Ce naiba sa vrea de la noi?, a ramas interzis Luxxor.

- Eu stiu ce vroiau de la noi… Merkh’Ay, poate sa calareasca?, a intrebat Ayress, evitand privirile acuzatoare ale lui Luxxor.

- In nici un caz. Decat daca vrei sa-l omoram…

- Daca-mi permiteti… sa intervin…, a vorbit incet Merkh’Ay. Aduceti-mi desaga… Am in ea, ceva ce ne va… ajuta…

Imediat Ayress s-a conformat si urmand instructiunile magicianului ranit a reusit sa gaseasca in punga acestuia o sticluta plina cu un praf alb. Merkh’Ay le-a explicat ca acesta avea un rol de drog impreuna cu o vraja puternica si avea sa-l adoarma foarte adanc si pentru o perioada lunga de timp, incetinindu-i bataile inimii. Astfel puteau sa-l puna pe un cal, legat ca sa nu cada,

asemeni unor bagaje si sa continue sa calareasca, cel putin pana la urmatoarea garnizoana.

Luxxor a continuat sa protesteze, dar ceva cunoscut numai lui Ayress il impingea pe acesta sa adopte solutia cu care venise Merkh'Ay. Magicianul a inceput sa vorbeasca incet, pentru sine, intr-o limba necunoscuta celor doi camarazi ai sai. Vorbele sale pareau din ce in ce mai straine lui Ayress si Luxxor, iar chipul lui Merkh'Ay, parea chinuit de dureri cumplite, dar deodata, trupul sau s-a relaxat, de parca viata l-ar fi parasit.

Ayress a verificat daca inima magicianului mai batea si cand, intr-un sfarsit, un semn de viata a razbatut din corpul magicianului, tanarul al'weh, l-a ridicat pe magician pe cal, legandu-l asemeni unui bagaj, avand grija de ranile sale.

Intr-un tarziu, cand soarele depasise de mult jumatatea zilei, cei trei si-au continuat calatoria.

- Mai avem doar cateva ore pana la urmatoarea garnizoana. Trebuie sa-l lasam acolo pe Merkh'Ay si sa ne continuam calatoria, a inceput Luxxor.

- Nu putem sa-l lasam intr-o garnizoana… Avem nevoie de Merkh'Ay. Un calugar se va ocupa de ranile sale si ne vom continua drumul… Cu o escorta, a mai adaugat Ayress, stiind ca decizia sa ii va produce satisfactie prietenului sau.

- Foarte bine. Luam cativa soldati din garnizoana, sa nu mai avem nici o surpriza neplacuta…

- Nu, i-a raspus foarte scurt Ayress.

- Nu?, a ramas uimit Luxxor.

- S-a terminat cu joaca. E clar ca cineva de la Curte a vorbit prea mult si acum avem oameni pe urmele noastre. Instinctul imi spune ca noi ne-am lovit de primul grup astazi. Mai mult ca sigur sunt si altii dupa noi. Avem nevoie de o escorta mai speciala.

Luxxor a oftat lung, stiind ca urma un alt plan al lui Ayress:

- Al’Jiharr, a rostit scurt al’weh-ul. Ne vor astepta cu siguranta la urmatoarea garnizoana…

Luxxor a incuviintat incet, linistindu-se. Cu cei mai aprigi luptatori alaturi, drumul avea sa fie cu mult mai interesant.